

Καθημερινά Νέα

ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΟ
ΤΕΛΟΣ
ΕΧΕΙ ΕΙΣΠΡΑΧΘΕΙ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΟΥ ΠΡΟΟΔΕΥΤΙΚΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ «ΤΑ ΚΑΣΤΕΛΛΙΑ». ● ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΑΠΟ ΕΠΙΤΡΟΠΗ
ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 111 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ — ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 1980 ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' — ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 10.

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΕΒΡΟΥ 102 — 104 5ος ΟΡΟΦΟΣ

ΑΘΗΝΑ Τ.Τ. 609

ΤΗΛ. 7703239 — 7791528

ΕΤΟΣ 16ο

ΟΙ ΔΙΚΟΙ ΜΑΣ ΑΝΘΡΩΠΟΙ

Μπορεί να χρησιμοποιούμε συχνά στη ζωή μας την έκφραση «δικός μας άνθρωπος» και σπάνια, ίσως, να εξηγήσουμε ή να αναλύσουμε τη σημασία της έκφρασης αυτής. Η μαγεία της έκφρασης είναι τόσο, ώστε μόνο με το άκουσμά της απλώνεται γύρω μας σκέπη καθουσίασης, αξιοδοξίας και σιγουριάς. Αξίζει άραγε τον κόπο να ανοίξουμε το μαγικό κουτί της Πανδώρας για να δούμε ποιοί είναι, ποιοί μπορεί να είναι οι δικοί μας άνθρωποι;

Φυσιολογικά και στενά βιολογικά θα μπορούσαμε να πούμε, ότι δικοί μας είναι ή οικογένειά μας: Οί γονείς μας, τα παιδιά μας, το σόι μας. Άλλα όμως δεν λέμε δικούς μας και τους συγχωριανούς μας, τους συντοπίτες μας ή τους Έλληνες όλους μαζί, ή και όλους τους ανθρώπους στη γη, που έχουν την ίδια θρησκεία, ή το ίδιο χρώμα ή την ίδια ιδεολογική και πολιτική - οικονομική θεώρηση με μας;

Φαίνεται δηλαδή, ότι υπάρχει έντονη ή ανάγκη της ομαδοποίησης στον άνθρωπο. Η έννοια του «άνηκου κάπου» διαμορφώνεται ανάλογα με τις συνθήκες της κοινωνικής ομάδας και τη στάση του πολιτισμού. Όσο διευρύνονται τα σύνορα των ανθρώπινων σχέσεων, όσο γίνονται καθολικότερα τα κοινά συμφέροντα και οι στόχοι, όσο ανεβαίνει το βιωτικό και το πολιτιστικό επίπεδο των λαών, όσο ή έννοια «κοινότητα» φεύγει από τα χαρτιά και αποκτάει ουσία, τόσο και η έκφραση «δικοί μας άνθρωποι», διαστέλλεται και ἀγκαλιάζει με τους δεσμούς της αδελφοσύνης και της φιλίας το ανθρώπινο είδος.

Ειδικότερα για μας τους Έλληνες υπάρχει μια μακριά ιστορία γεμάτη από παραδείγματα «δικών μας ανθρώπων», αρχόντων, πολιτικών, κομματάρχων, εργατοπατέρων, καθοδηγητών και καπεταναίων, συμμάχων, κηδεμόνων, που μόνο ή κρίση της ιστορίας μπορεί να ξεδιαλέξει πότε και σε ποιους αποδόθηκε σωστά και δίκαια ο όρος, και πότε χρησιμοποιήθηκε άστοχα, άκαιρα και ίσως με τραγικές συνέπειες για όλους μας.

Όλοι ανήκουμε λοιπόν κάπου, είτε το παραδεχόμαστε, είτε όχι. Το ζήτημα είναι αν ξέρουμε εμείς οι ίδιοι το γιατί ανήκουμε και τί είναι εκείνο το κοινό που μας συνδέει με τους υπόλοιπους της ομάδας. Κάθε ζήτημα εκτός από τα πιθανά προνόμια και όφελη, δημιουργεί και αντίστοιχες υποχρεώσεις. Δεν είναι δυνατό ποτέ οι δεσμεύσεις μας από την ομάδα, στην οποία ανήκουμε, να μην έρθει κάποια στιγμή που θα μας βάλουν αντιμέτωπους στις ευθύνες μας.

Οι δικοί μας άνθρωποι πρέπει να γίνονται περισσότερο για να μπορούμε να ζούμε με αρμονία στον κόσμο αυτό. Αν φτάσουμε κάποτε να κάνουμε πραγματικά δικούς μας ανθρώπους όλους τους συνανθρώπους μας, τότε είναι βέβαιο ότι θα πάψει ή έκμεταλλευση και ή κατάρα του πολέμου. Για να φτάσουμε όμως σ' αυτό το ιδανικό στάδιο, θα πρέπει να προχωρήσουμε σιγά και προσεκτικά στη διεύρυνση των «δικών μας», της οικογένειάς μας.

Ο λόγος της ιδιαίτερης προσοχής σε οποιαδήποτε απόφαση ένταξής μας κάπου, είναι: ο φόβος μήπως επιφανειακά, πρόσκαιρα και πιθανώς μη κοινά στοιχεία μας μπερδέψουν με καταστάσεις, που στην ουσία δεν βοηθάνε ούτε το γενικό στόχο της παγκόσμιας αδελφοσύνης, αλλά ούτε το προσωπικό μας συμφέρον. Στην επιλογή των «δικών μας ανθρώπων» είτε στο επίπεδο του χωριού, είτε στο επίπεδο το έθνικό είτε στο επίπεδο το παγκόσμιο, πρέπει να συνειδητοποιήσουμε ότι έχουμε τόσες υποχρεώσεις όσα και δικαιώματα, ότι θα είμαστε ίσοι μεταξύ ίσων και ότι στην έκφραση «δικοί μας άνθρωποι» δεν χωράει ή έρμηνεία των... φτωχών συγγενών.

ΑΠΟ ΤΙΣ ΣΥΝΑΝΤΗΣΕΙΣ ΜΑΣ ΜΕ ΤΗΝ

ΚΟΙΝΟΤΗΤΑ

Στις 12 Οκτωβρίου, είχαμε και πάλι την ευκαιρία να συνεδριάσουμε μαζί με το Κοινοτικό Συμβούλιο του χωριού μας, και μέσα στο καθιερωμένο πλέον κλίμα της εγκαρδιότητας και της συνεργασίας να μάθουμε για τις δραστηριότητες της Τοπικής Αυτοδιοίκησης και να ανταλλάξουμε απόψεις πάνω στα τρέχοντα προβλήματα.

Το Κοινοτικό Συμβούλιο μας πληροφόρησε για τις έξι έξι ένεργειες, που έγιναν, ή που πρόκειται να γίνουν, καθώς και για τα αντίστοιχα χρηματικά ποσά που αναλογούν:

1. Αρχισε ή διαμόρφωση του χώρου της κοινοτικής πλατείας, γύρω από την εκκλησία. Για το έργο αυτό, έχουν διατεθεί 500.000 δρχ., από τις οποίες διατέθηκαν 10.000 για τη κατεδάφιση του παλιού σχολείου - αγροτολέσχης και το υπόλοιπο για τητσιμεντόστρωση της πλατείας. Όσον αφορά το υλικό του μουσείου, μεταφέρθηκε σε διασφαλισμένη αίθουσα του σχολείου.

2. Για τη δεξαμενή άρδευσης στη θέση Λογγιές, έχουν διατεθεί 1.000.000 δρχ. Ήδη έχει πέσει το δάπεδο της δεξαμενής.

3. Ο Έμπλουτισμός στη θέση Μέργιανη - Σπηλιά προβλέπει 500.000 δρχ. και σήμερα δουλεύει ή μπουλντόζα στο ιδιαίτερα δύσβατο μέρος του έργου. Το έργο, λόγω των τοπογραφικών δυσκολιών, προχωρεί αργά.

4. Το Κοινοτικό Συμβούλιο διασφάλισε το ποσό των 2.000.000 δρχ. για τσιμεντόστρωση των δρόμων του χωριού. Η τσιμεντόστρωση έχει αρχίσει.

5. Για την επέκταση του δικτύου ηλεκτροφωτισμού, χρησιμοποιείται το ποσό των 200.000 δρχ.

6. Για την επέκταση του

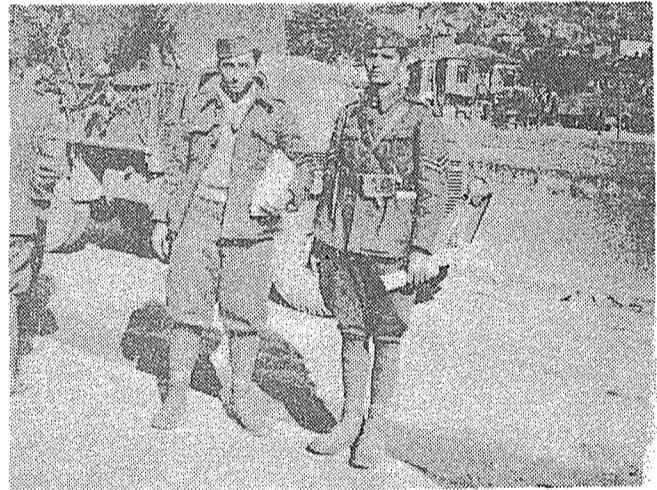
δικτύου ύδρευσης 50.000 δρχ. Στο σημείο αυτό, το Κοινοτικό Συμβούλιο λυπάται διότι δυστροπούν μερικοί κάτοικοι για τη διάνοιξη δρόμων στα χωράφια τους. Συγκεκριμένα, στη θέση «Σιδερίτσια», ή Κοινότητα θέλησε να ανοίξει δρόμους και να περάσει άγωγούς ύδρευσης, πράγμα που θα άφελουσε και τους ιδιοκτήτες των οικοπέδων, αλλά και το χωριό γενικότερα, και συνάντησε μεγάλες δυσκολίες.

7. Εξυγίανση αγροτικού ιατρείου 100.000 δρχ.
8. Ο συμπατριώτης μας Γιάννης Μοσχολιός διέθεσε στη Κοινότητα — και όφείλουμε να τον συγχαρούμε και δημόσια για τη προσφορά του — Συνέχεια στη σελίδα 3

28 Οκτωβρίου 1940

«Πόλεμος ένδοξος ειρήνης αίσχυρας αίρετώτερος»
ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ

Το φθινόπωρο του 1939, οι δέ με φλογεράν την αποφασιστικότητα και αυτοθυσίαν, ου, έρρίπτοντο οι πρώτοι πυαναγκασμένοι να υπερασπί-

Β. ΗΠΕΙΡΟΣ: "Άγιοι Σαράντα, 1940.

ροβολισμοί του Β' Παγκοσμίου Πολέμου στα Γερμανοπολιτικά σύνορα.

Οι άνθρωποι της εποχής εκείνης, της Γενιάς του 40, όπως μας αποκαλούν οι νέοι σήμερα, εισήρχοντο στον τρελό χορό του άλληλοσκοταμιού, οι μὲν μεθυσμένοι από τις άπατηλές υποσχέσεις για μια «Νέα Τάξη» και δήθεν καλύτερευση της ζωής των,

συν δτι πολυτιμότερο είχαν στη ζωή, τον ανθρωπισμό
→ Συνέχεια στη σελίδα 2

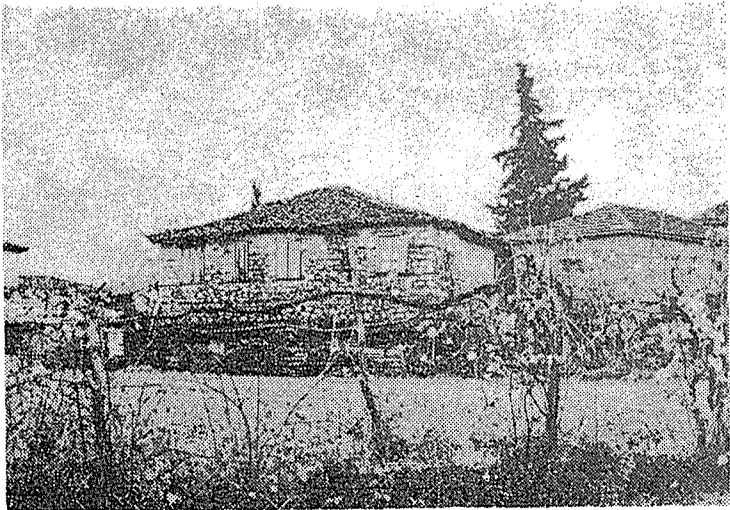
Το χρονόγραφομα μας

ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΚΑΙ ΜΠΟΥΜΠΟΥΛΙΝΑ

Του Γιώργη Χαλατσά

ΧΡΟΝΙΑ είχα να βρεθώ μπροστά στο δίλημμα και καθώς με το στόμα και πάνω στις φανατικές συζητήσεις έχω σφάζει επανειλημμένως ανθρώπους, βρέθηκα σαν μούφερε πεσκέσι στο χωριό ένας παλιός μου φίλος δυο κορίτσια άσφαγα να τα σφάζω, λέει, με τη γυναίκα μου και να τα φάμε.

— Μας έφερε ο Νίκος που σου σύστησα προχτές στη βόλτα, θυμάσαι, της λέω καθώς

Αιώνια τιμή και δόξα σ' έσους αγωνίστηκαν και θυσίαστηκαν για την έλευθερία και την αξιοπρέπεια της Πατρίδας. Έπέτειοι, όπως η 17 Νοεμβρίου 1973, που είναι γνωπές ακόμα στη συνείδηση του Έλληνικού Λαού, πρέπει, εκτός από τις επίσημες εκδηλώσεις, που έχει αναγνωρίσει η Πολιτεία και που γίνονται στον τόπο του Πολυτεχνείου και σ' όλα τα άνωτερα και ανώτατα εκπαιδευτικά ιδρύματα, καθώς και στα σχολεία της χώρας, ν' αποτελέσουν για όλους μας — χωρίς πάθος και προκατάληψη — στιγμές περυσυλλογής.

Δέν επιτρέπεται καμιά εκμετάλλευση και καπηλεία, ανεξάρτητα αν προσέχεται από τα δεξιά ή από τ' αριστερά, σε έννοιες ψηλές και ακριβές που ανήκουν σ' όλους μας. Το αίμα των θυμάτων δέν χρειάζεται χημική ανάλυση για να διαπιστωθεί αν πραγματικά βγήκε από τις φλέ-

βες κι απ' την καρδιά του Έλληνικού Λαού. Δέν πρέπει να επιτρέψουμε ποτέ να μετατραπεί η ιστορία μας σε μια περιοδική θορυβώδη, έλεγχομένη και κατευθυνόμενη έκτόνωση, που κάθε άλλο παρά τιμά το μέγεθος και τη σημασία της θυσίας.

Η γκρεμισμένη πύλη του Πολυτεχνείου βρίσκεται μέσα στις καρδιές μας. Οι ήχοι της θραυτιάς εκείνης είναι σ' αδιάμας, ή αλαφιασμένη εικόνα των πρόωρα μεγαλωμένων εκείνων παιδιών, που τρέχανε τυφλωμένα από τους προδοείς της «έγνομης τάξης», είναι στα μάτια μας...

Δέν θα ξεχάσουμε, αλλά δέν πρέπει ποτέ και να παρασυρθούμε. Θα γονατίσουμε ειλαδικά μπροστά στη μνήμη της 17 Νοεμβρίου 1973, μια μνήμη που ανήκει κύρια στη νεολαία της Ελλάδος, στην έλπίδα του Έθνους για το μέλλον.

ΟΙ ΣΥΝΑΝΤΗΣΕΙΣ ΜΑΣ ΜΕ ΤΗΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑ

→ Συνέχεια από τη σελ. 1 αυτή — ένα αυτοκίνητο για τη μεταφορά των σκουπιδιών, μαζί με 20 βαρέλια. Έκτός από τη γενναϊόδωρη και ευγενική του χειρονομία, ο δωρητής προσφέρθηκε να καλύψει και τις δαπάνες επίσκεψης του αυτοκινήτου.

9. Για την έσωτερική διαμόρφωση και την έπισκευή της πόρτας του Νεκροταφείου, διατέθηκε το ποσό των 50.000 δρχ.

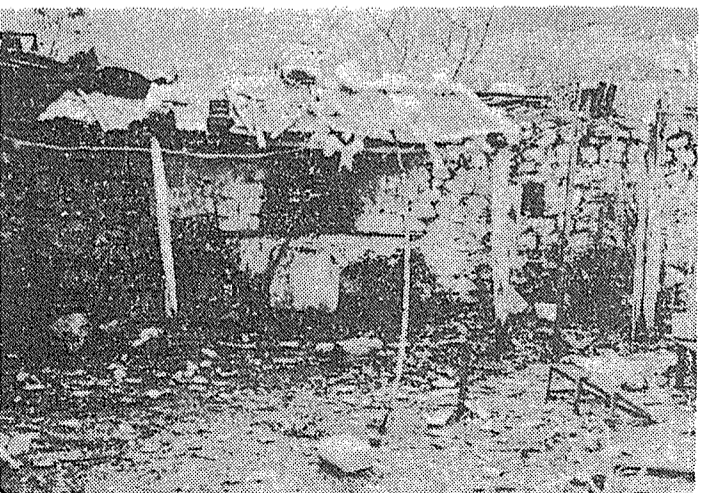
10. Δημοσιεύτηκε πρόσκληση για εκδήλωση ενδιαφέροντος Μελετητών, προκειμένου να λυθεί το άποχευτικό πρόβλημα του χωριού. Συγκροτήθηκε έπιτροπή έπιλογής Μελετητού και μέσα στο Δεκέμβριο θα γίνει η ανάθεση. Η άμμοβή του Μελετητού συνεκτιμάται σε 800.000 δρχ. (300.000 δρχ. όριο πληρωμής για φέτος και 500.000 δρχ. για το χρόνο).

11. Κατασκευάστηκε πρό-

χειρο στέγαστρο για τους έπιβάτες του λεωφορείου, χωρίς ύτου ρυθμιστεί το θέμα της στροφής στο Καφενείο Ν. Παπανικολάου. Το στέγαστρο έσοτήχισε 30.000 δρχ.

Το Διοικητικό Συμβούλιο του Συλλόγου, πιστό στην ύπόσχεση που έδωσε, κατόρθωσε να γεφυρώσει το χάσμα, που έπληρχε ανάμεσα στην Κοινότητα και στο Σύλλογο και με τις συχνές έπαφές που έχει με την Τοπική Αυτοδιοίκηση, να μπορεί να ενημερώνεται και στη συνέχεια να ενημερώνει όλους τους Καστελλιώτες για τις ανάγκες, τα έργα και τις προοπτικές, που ανοίγονται στο χωριό μας.

Πιστεύουμε άκράδαντα, ότι ο διάλογος, η έπαφή, η συνεργασία και η άμμοβία έκτίμηση είναι πολύ προτιμότερη από την άπομονωτική, προκατειλημμένη, στείρα και πιθανώς ιδιοτελή στεγνή κριτική.

28 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1940

→ Συνέχεια από τη σελ. 2 μους. Πλημμύρισαν τα μπαλκόνια από τη γαλανόλευκη. Τό τί έγινε σ' όλη τη χώρα, τό έχουν γράψει χίλιες πέννες και τώχουν τραγουδήσει χίλια στόματα. όμως, αυτά που μου διηγήθηκε η Μάννα μου, σαν γύρισα έθελοντής από την Άλβανία, αυτά που συνέβησαν στα Καστέλλια εκείνο τό πρωινό, έχουν μείνει μέσα στην ψυχή μου σαν μια αιώνια εικόνα, σαν μια στιγμή που φέρνει άπάνω της κληρονομιά και βάρος από τη Δωρική γή και τους προγόνους μας.

«Σύνταχα χτύπησε η καμπάνα της Εύαγγελίστρως, παιδάκι μου. Άντήχησαν γύρω τα βουνά. Ένώθησαν οι αντίλαλοι χιλιάδες βολές από τα καμπαναριά της Κόμισης, του Μπράλου, του Παλιχωριού, της Μαριολάτας και της Γραβιάς. Άκούγονταν καπνοί κι από τό Γαρδικάκι, σωστό πανηγύρι. Οι νέοι του χωριού έστησαν χορό σ' άλώνια και στο χοροστάσι. Γύρω από τό

δέντρο του Άη - Γιώργη στη κι άνοιξαν τό καντήλι μπρο-Μπαρούνα, πρώτος έσυρε τό στα στην τραυματισμένη Πα-χορό ή Παναγιώτης του Τζα ναγιά. Δέν τους ξανάειδαν

Χειμάρια.

ΕΙΔΗΣΟΥΛΕΣ

Παρακολουθούμε με ιδιαίτερο ενδιαφέρον τη δραστηριότητα της Έταιρείας Φωκικών Μελετών, και διαβάζουμε τη τριμηνιαία έκδοση της Έταιρείας «Σελίδες από τη Φωκίδα». Έχουμε χρέος και δημόσια να συγχαρούμε τους συμπατριώτες μας για τη συμβολή τους στη πνευματική και πολιτιστική προβολή του τόπου μας.

Άπό τό Πολιτιστικό Κέντρο Φωκίδας, με έδρα την Άμφισσα, οργανώθηκαν με μεγάλη έπιτυχία σειρά εκδηλώσεων με τό γενικό τίτλο «Φωκικά '80», που άρχισαν στις 30 Αυγούστου και τέλειωσαν στις 7 Σεπτεμβρίου.

Οι εκδηλώσεις αυτές για τη περιοχή της Φωκίδας άποτέλεσαν ένα χειροπιαστό τρόπο, με τόν όποιο μπορούμε — αν θέλουμε — να δώσουμε ζωή στην έπαρχία και να κρατήσουμε άσβεστη τη λαϊκή μας παράδοση.

Ο λαογράφος κ. Γιώργος Χασιακός κυκλοφορεί πολύ σύντομα την ποιητική συλλογή «ΓΕΝΕΘΛΙΑ ΓΗ», με 20 ποιήματά του για τη ζωή των ξωμάχων, τα ήθη κι έθιμά τους και τις φυσικές καλλονές του τόπου.

Η έκδοση γίνεται με τη συνεργασία του κ. Γ. Άρ. Πριόβολου. Όσοι έπιθυμούν ν' άποκτήσουν τό βιβλίο σε ένα ή περισσότερα αντίτυπα, μπορούν να τηλεφωνήσουν ή να γράψουν γράμμα. Η τιμή είναι δρχ. 200, που άργότερα Α' αύξηθεί.

Δ) ν σ ε ι ς: Γ. Χασιακός, Δημοκρατίας 6 - Ζωγράφου (ΤΤ 622) - Τηλ. 770.8098
Γ. Α. Πριόβολο, Σταδίου 4 (στοά Σπυρομήλιου 7) - Άθήνα - Τηλ. 32.28.766

μάλα. Ήταν γραφτό του, παιδί μου... Οι γέροι έφερναν κρασί κι έμεις ανάψαμε τις γάστρες και τους φούρνους, να έτουμάσωμε τις πίττες για τα παληκάρια που χόρευαν, όπως ο Άντρούτσος στη Γραβιά.»

Όχι, Μάννα, την άντέκοψα. Έτσι γινάταν πάντοτε σ' αυτή τη γή. Σωστός Δωρικός πυρρήχιος ήταν κι έτούτος.

Έκείνη, μετουσιωμένη και με τα μάτια στυλωμένα στο εικονοστάσι της Παναγίας, συνέχισε να διηγείται: «Δέν προφθάσαμε να τους περιποιηθούμε. Σταμάτησε ο χορός, σταμάτησαν τα κλαρίνα και τα τραγούδια, κι ήρθε η στιγμή του χωρισμού. Έβγαλαν από την τσέπη τους τα χαρτιά, τα έδειξαν στον Πρόεδρο, κι εκείνος έδειχνε προς τό βοριά, προς την ανατολή και τη δύση. Έπρεξαν, μάς φίλησαν, ξαναμαζεύτηκαν σε κύκλο, κι άγκαλιάστηκαν σαν άδέρφηρα όλοι μαζί κι ύστερα σκόρπισαν προς όλους τους δρόμους. Κουνούσε τό μαντήλι ο Τσοροϊάννος και ο Σε-

ραφείμ του Χαμπλογιώργη, ώσπου ξεμάκρυναν κάτω σ' άμπέλια. Οι γυναίκες τους με τα παιδιά στην άγκαλιά, γύρισαν πίσω στον Άη-Θανάση πιά...»

Αυτό ήταν τό '40. Αυτή ήταν η αύγή της 28ης Όκτωβρίου. Έτσι τό ζήσαμε, έτσι μας τό επέβαλε η μοίρα. Αυτή την άπόφαση πήραμε έμεις, οι άνθρωποι της γενιάς εκείνης. Προτιμήσαμε έναν ένδοξο πόλεμο από μια άισοχρή συναλλαγή. Άν πράξαμε σωστά, ως τό κρίνει η ιστορία.

Έκεί στα βουνά της Βορείου Ήπειρου έμειναν για πάντα ο Παναγιώτης Θωμάς, ο Γιάννης Λυκαυγένης, ο Σεραφείμ Χαμηλός. Ο Γιώργος Κυριακής πιάστηκε αϊχμάλωτος και γύρισε μετά από καιρό. Αυτοί που έμειναν εκεί, ως μένουν στη μνήμη μας σαν Καστελλιώτες εκλεπτοί κι ως είναι έλαφρό τό χώμα της Ήπειρωτικής γής, που τους σκέπασε.

Άθήνα, 28 Όκτ. 1980

Β. Λευκαδίτης

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ ΚΟΣΜΗΜΑΤΩΝ ΛΑΜΠΡΟΥ ΑΘ. ΚΑΝΤΖΟΥ

ΠΩΛΗΣΗ ΧΟΝΔΡΙΚΗ — ΛΙΑΝΙΚΗ
ΤΙΜΕΣ ΑΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΕΣ

Θεσσαλονίκης 162 — τηλ. 3458857
Έναντι Ήλεκτρ. Σταθμού Κάτω Πετραλώνων
ΑΘΗΝΑ

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Προς
Την Έπιτροπή Συντάξεως
της Έφημερίδος
«ΚΑΣΤΕΛΛΙΩΤΙΚΑ ΝΕΑ»
Έβρου 102-104, 5ος όρ.
Αθ ή ν α ς

Με απόφαση του Κοιν. Συμβουλίου, που πάρθηκε τον μήνα Νοέμβριο 1978, κατακυρώθηκε η δημοπρασία του έργου της ύδρομαστεύσεως πηγής ΜΕΡΤΙΑΝΗΣ, με προθεσμία περατώσεως έξι μήνες, από της εγκαταστάσεως του έργολάβου. Η πίστωση έξιαν τλήθηκε, ή προθεσμία διέρρευσε και τέτοιο έργο δεν έγένετο.

Με την υπ' αριθμό 15)37 20.8.79, όμοια, που πάρθηκε ύστερ' από αίτηση των συμβούλων της μειοψηφίας και δημοσιεύθηκε στην έφημερίδα «Κ.Ν.», θίχτηκε το θέμα της διαχωρίσεως εϋθυνών δια την μη λήψη μέτρων προστασίας των εισοδημάτων της κοινότητας από την Α.Ε.Μ. ΒΩΞΙΤΑΙ ΠΑΡΝΑΣΣΟΥ, που το προηγούμενο Κοινοτικό Συμβούλιο όμόφωνα και μετά προσυνηγορήσεως των εκπροσώπων της Έταιρείας, είχε καταλήξει σε επίσημες προτάσεις περί αποζημιώσεως της κοινότητας.

Με άλλη απόφαση του Κ.Σ., στο όποιο μετείχε και ο ύποφαινόμενος, κατηγορήθηκε για άπάτη εις βάρος της Κοινότητας ο ανάδοχος του έργου κατασκευής Ήρώου των πεσόντων, καλλιτέχνης Κωνστ. Κλουβάτος, στον όποιο ή Κοινότης κατέβαλε 75.000 δραχμές, χωρίς να παρουσιάσει τέτοιο έργο. "Ποτερ' από τ' άνωτέρω, ως πρώην Κοιν. Σύμβουλος, αλλά και ως δημότης, που έχω έννομον συμφέρον:

Z H T Ω

από τας άρμοδιότητας υπηρεσίας της Νομαρχίας Φωκίδος να με πληροφορήσει δια του ίδιου μέσου — μόνης πηγής πληροφορήσεως των άπανταχού Καστελλιωτών, ποιες είναι μέχρι σήμερα οι ενέργειες της προϊσταμένης αρχής για την ιδιαίτερος μεγάλην και σοβαράν ζημίαν της Κοινότητας.

Μετά τιμής
Αθαν. Κάντζος

Αγαπητά «Κ.Ν.»,

«Πριν από μερικά χρόνια, υπήρχε στη Φωκίδα ένα χωριό με όμοια σπίτια και όμορφα ξακλήσια. Ξαφνικά, μία μανία καταστροφής άρχισε να κυριεύει τους κατοίκους. Το ένα μετά το άλλο, τα παλιά σπίτια γκρεμίστηκαν. Τη θέση τους πήραν μοντέρνα εκτρομάτα. Οι εκκλησιές καταστράφηκαν χωρίς να γκρεμιστούν. Το άσπρο άντικαταστάθηκε από χτυπητά χρώματα, οι κερραμιδένες στέγες από μετέτον... Η Έταιρεία Βωξιτών αλωνίζει στα βουνά. Στη θέση του βουνού που λεγόταν Γκιώνα, άπλώνεται τώρα ένας άτέλειωτος άγονος κάμπος. Τα σκουπίδια έχουν

πνίξει την περιοχή, το χωριό έρήμωσε. Μοναδικό του κάτοικοι μερικά κοράκια...».

Κάποτε όσοι γνωρίσαμε από κοντά τα Καστέλλια, έτσι θα μιλάμε και θα μάς ρωτάνε σίγουρα: έσείς τί κάνετε για να προλάβετε την καταστροφή; Και μάταια θα ψάχνουμε να βρούμε κάτι για να καθησυχάσουμε τη συνείδησή μας. Γιατί ή προφορική και γραπτή καταγγελία δεν άρκει για να αποτρέψουμε ένα γεγονός. Χρειάζεται και αγωνιστικότητα και αποφασιστικότητα. Μέχρι τώρα, ή μόνη αντίδρασή μας στην καταστροφή του περιβάλλοντος (και περιβάλλον δεν είναι μόνο τα βουνά και τα ποτάμια, αλλά και γενικότερα ο χώρος που ζούμε και κινούμαστε), ήταν μερικά διαθήματα σε Υπουργεία και Νομαρχίες (στού κορυφή την πόρτα στο θέλει βρόντα) και «εύγενεις» συστάσεις προς τις αρχές του τόπου. Άποτέλεσμα: μηδέν. Κάποτε, όμως, το ποτήρι της ύπομονής ξεχειλίζει. Κάποτε, ή συμβιβαστικότητα και ή ήπιότητα είναι ο χειρότερος τρόπος αντιμετώπισης. Και τότε το ποτήρι ξεχειλίζει.

Ο λόγος για το γκρεμισμό του παλιού σχολείου, που βρισκόταν κοντά στην εκκλησία. Ένα όμορφο παλιό πέτρινο κτίριο, που τώρα χρησιμέυει σαν βιβλιοθήκη και μουσειό.

Μία μέρα, χωρίς κανέναν να ρωτήσει τους κατοίκους, το κτίριο καταδαφίστηκε. Άντι για την άναστήλωση, ή καταστροφή. Η άνόητη λογική του «πονάει χέρι κόψει χέρι». Με ποιά δικαίωμα, όμως, οι περιόρητες «αρχές του τόπου» προχώρησαν σ' αυτή την προκρούστεια πράξη; Με ποιά δικαίωμα χρησιμοποίησαν χρέια που θα μπορούσαν να χρησιμεύσουν, για παράδειγμα, στην αντιμετώπιση του προβλήματος των οικοσυστημάτων, για την καταστροφή; Θα πρέπει να καταλάβουν ότι οι εκκλησιές, τα σχολικά κτίρια κλπ., δεν είναι μέρη της άτομικής τους περιουσίας, αλλά ανήκουν σε όλους τους Καστελλιώτες, των όποιων ή γνώμη έπρεπε να ζητηθεί. Άλλά, όταν γίνει μία κακή άρχή και κανένας δεν αντιδράσει, ή άσυδοσία μεγαλώνει. Και ή άρχή έγινε πριν από μερικά χρόνια με τον Αι Θανάση. Το άσπρο εκκλησιάκι με τα κερραμίδια, έγινε καλύβα του Καραγκιόζη (σε μοντέρνα έκδοση — με τοιμάντο).

Μετά άπ' αυτά, γίνεται φανερό, ότι ή «κατόπιν έορτής» αντίδραση ελάχιστα χρησιμέυει. Η καταγγελία άνάμεσα σε δύο πρόφες ένοχλεί στο ελάχιστο. Μόνη λύση ή δυναμική παρέμβαση του κόσμου: Να θέλουμε το σώμα μας προστά στη μαπουλιτόζα της καταστροφής, αν δεν θέλουμε να δούμε το χωριό όπως περιγράφεται στο φανταστικό σενάριο της άρχής.

Τό σχολείο που έμαθαν γράμματα οι πατεράδες μας, τό σχολείο που χτίστηκε με την προσωπική δουλειά και

τόν ιδρώτα των κατοίκων, καταστράφηκε από αυτούς που υποτίθεται ότι έπρεπε να το προστατεύουν. Τί άλλο περιμένουμε;

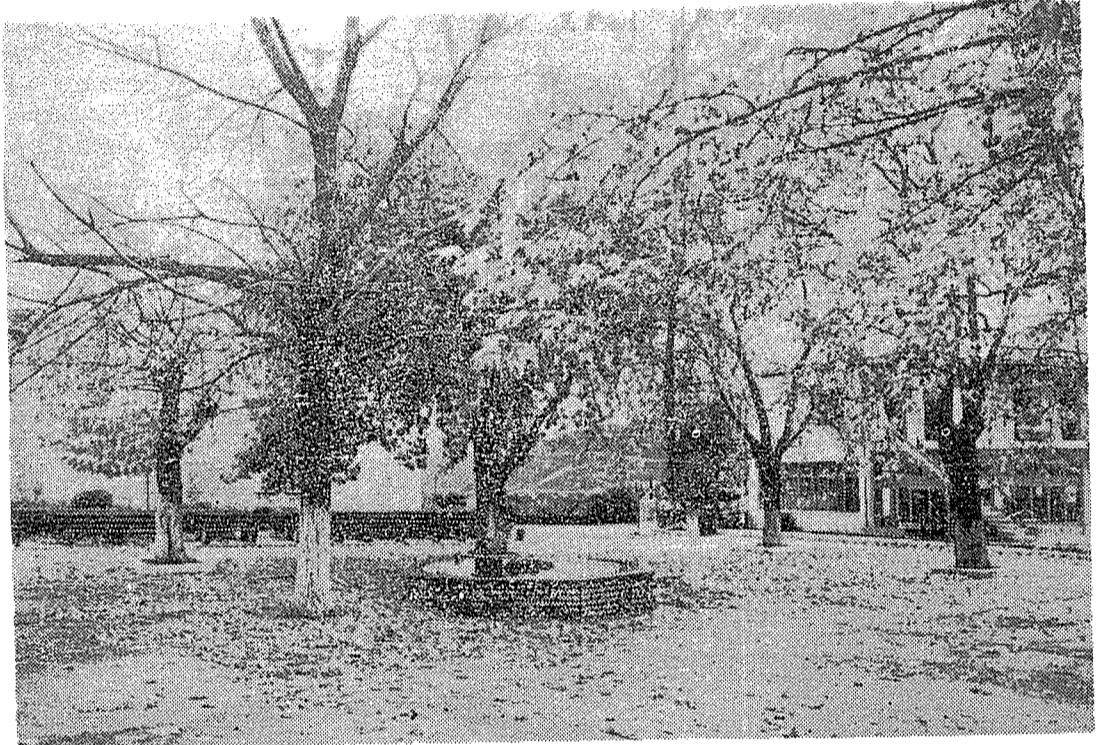
Σκουφάς (Κων)τίνος
Στοφόρος Κώστας
Παπανικολάου Πόπη
Κοντολάτης Γιώργος
Στοφόρος Περιωκλής

Προς
Την Έπιτρ. Συν)ξεως Έφημερίδος «Κ.Ν.»
Αθήνας

Στά δυό συνεχή σχόλια σας, στην στήλη «Πεταχτά», σχετικά με μπασιές

σε να του έπιλύσει το... δυσεπίλυτο, καταφεύγει σ' άλλες προσπάθειες κι ενεργειες για ειρηνικές και συμβιβαστικές λύσεις. Κατ' άρχήν φωνάζει τους γειτόνους, που έχουν ίδια αντίληψη και γνώμη, καλεί τους γέροντες του έδιου του μαχαλά για να συζητήσουν από κοινού έπιτροπή λύσεως της διενέξεως για τον άμφισβητούμενο χώρο. Σ' αυτή όμως την Έπιτροπή δεν έχουν θέση ξένοι και παρασυντοπίτες, γιατί τί μπορεί να ξέρουν, άς πούμε, άνθρωποι από τη Σπερχειάδα, τη Λαχιά, τη Πραβιά ή την Κολοβάτα;

Αν λοιπόν υπάρχει καλοπιστία, αν υπάρχει λογική κι άρχοντιά, αν δεν έθελουφλοϋν κι άφήσουν στην άκρη την ισχυρογνωμοσύνη των και δεν θέλουν να διασφύεται ή άξιοπρέπεία των, τότε σαν τους φανάξουν ότι τέλειωσαν, πάνε να βρουν έτοιμη την άπόφαση - λύση. Να την δεχτούν σαν τετελεσμένο κι άναντίρρητο γεγονός, όποια κι αν είναι, σίγουρα θα είναι σωστή και δίκαιη, δεν θα λαθεμένη από τέτοια έπιτροπή. Τότε δίνουν τα χέρια, ξεχνάνε τις πίκρες που ως κείνη την ώρα πέρασαν και ξεκινάνε από την άρχή να κοιτά-

και νεροσταλάγματα, λέτε πως έξ αιτίας των πειράχτηκαν όλοι.

Προσωπικά, πιστέψτε με, πως όχι μόνο δεν πειράχτηκα, αλλά αντίθετα, ένιωσα κι έκανοποίηση, γιατί ήταν σαν ν' άκουσα τον αντίλαλο της ίδιας μου της φωνής. Γιατί τελευταία στο χωριό παρόμοιες περιπτώσεις έγιναν άφορμή έθρότητας άνάμεσα σε συγγενείς και γειτόνους που οι σχέσεις των από καταβολής υπήρξαν άρμονικώτατες.

Άλλά πριν κανείς πάρει την άπόφαση και τό όρόμο για την Θέμιδα και της ζητή

Αυτοί ούτε ψήφο δεν έχουν στο χωριό μας, τάχα θα 'χουν γνώμη για τ' άδερφομοίρια;

Οι γείτονες κι οι γέροντες έξρον από που έφερνες τ' άλεσμου και τα πουρνάρια, αυτοί έξρον από που κουβαλούσες τ' άχυροτριφύλλα στην άχυρώνα σου. Έξρον τί φάρδος είχαν τα στενά που ήτο ό κάθε φράχτης, έξρον της γειτονιάς τους χώρους με πιθαμές και με δρασιλια.

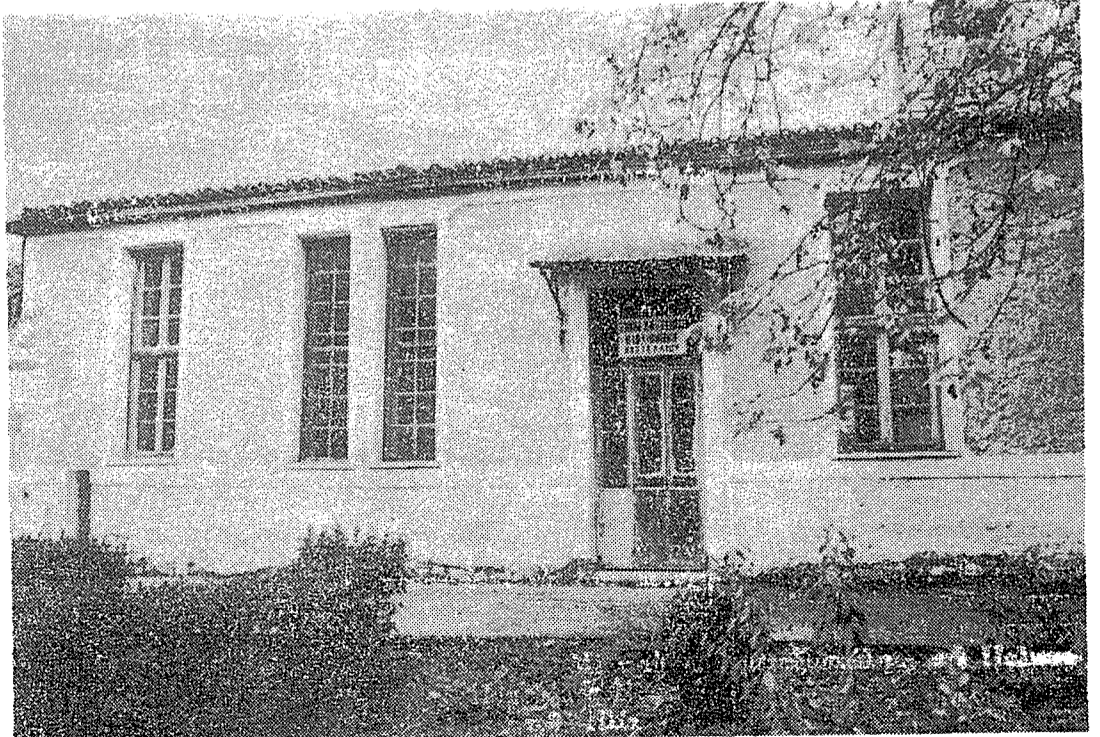
Τους έξηγοϋν από κοινού οι αντίδικοι την διαφορά των κι άπαχωρούν. Τους άφήνουν μοναχούς κι άνενόχλητους να βάλουν τα σύνορα, όπως ξε-

νε κατάματα τον γειτόνά τους και να τον νοιάθουν πάλι γείτονα, τον συγγενή σαν άδερφό. Καλημερίζονται σαν άρχήτερα άπ' τό παράθυρό τους σαν να μην προϋπήρξε διένεξη.

Αν όμως δεν σ' άρεσε ή άπόφασή των και τό πάρεις στραβά, τότε δεν φτάνει ή μπασιά, αλλά κι ό κήπος όλος. Τότε άρχίζουν τα παζαρέματα.

Έπιστρετεύονται άσχετοι κι άνίδεοι, παρασύρονται έλαστικές συνειδήσεις για ν' αλλοιώσουν άλήθειες και να πα-

— Συνέχεια στη 5η σελ.

ΜΙΑ ΨΥΧΗ ΤΡΑΓΟΥΔΑ

Διήγημα του ΓΙΩΡΓΗ ΧΑΛΑΤΣΑ από το βιβλίο του «ΠΟΡΤΡΑΙΤΑ»

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Δέν είχε τίποτα άλλο. Με μιάς ξαλάφρωσε το στήθος του, ένοιωσε να λύνονται όλα μέσα του, έγινε ψηλότερος. Παρέα μ' αυτό το συναίσθημα πήρε το δρόμο της γειτονιάς, πέρασε ξεχασμένος τα σπίτια, μπήκε στο δικό του. Μάζεψε γύρω τα παιδιά του, άκούμπησε τα χέρια στα κεφαλάκια τους, τὰ φίλησε και πνιγμένος στα δάκρυα, ανέθηκε στη σοφία. Κάθισε σε μιά καρέκλα κι άκούμπησε τὰ χέρια πάνω στα γόνατα.

Περιδιάβασε τ' αγαπημένο δωμάτιο, με τὰ ζεστά του μάτια. Ήταν όπως π' άφησε το πρωί. Η κιθάρα κρεμασμένη σ' ένα καρφι του τοίχου, μουγγή. Τò γραφείο γεμάτο τετράδια μουσικής και σημειώσεις. Άντικρυ, πάνω απ' τή λάμπα, ένας πίνακας με μιά φουρτουνιασμένη θάλασσα. Δίπλα στο ήμερολόγιο, πού 'δειχνε τή σημερινή μέρα — 23 Φεβρουαρίου 1942. Άπ' όλα αυτά τὰ φτωχικά πράγματα, έρχόταν ως τήν ψυχή του ένας φιλικός χαιρετισμός, κοντινός και άπαλός σαν χαμόγελο.

— Εύγνωμονώ τήν τύχη, σκέφτηκε, κοιτώντας τò ήμερολόγιο, πού μπορώ να κάθωμαι αυτή τήν ώρα ζωντανός εδώ μέσα κι έχω ζωντανά τὰ δυο παιδιά μου κι έχω μνήμη κι άλλω στο μυαλό τήν χτικιασμένη εικόνα μιάς πολιτείας. Όσο ζω, όσο αναπνέω και σκέφτομαι, δέν θά ξεχάσω ποτέ τò τί είδα σήμερα. Μακάρι να 'χα τόν τρόπο να φωνάξω στον άνθρωπο πού θά γεννηθεί και θά πατήσει αυτό τόν τόπο ύστερα από δέκα αιώνες, από είκοσι, από σαράντα αιώνες. Να τού φωνάξω: Είδα ανθρώπους πεθαμένους απ' τήν πείνα. Είδα να κόβουν με τόν μπαλντά τò χέρι ενός άγοριού για ένα κλειμμένο παξιμάδι. Είδα ένα σκελεθρωμένο κοριτσάκι να κλαίει στη στροφή της Παναγίτσας πάνω απ' τήν πεθαμένη μάνα του, πεντάρφανο—χωρίς Θεό, χωρίς ανθρώπους, ξυπόλητο και παγωμένο, κρεμασμένο σαν άναμμένο τρώπαιο απ' τὰ δόντια τού χάρου. Είδα...

ΑΚΡΟΣΤΙΧΙΔΑ

(Άφιέρωμα στα «Κ.Ν.»)

Καστέλλια, πεδινό χωριό, Ασέλην' είν' ή Γκιώνα
Στό χώρο τους βρεθήκανε
Τών Δωριέων κάστρα.
Ερινεός έν' απ' αυτά.
Λυκόραχο, στη μιά μεριά,
Δίμες, πιό κάτω καρπερές.
Ισιώματα τὰ κτήματα,
Οραϊός είν' ό τόπος.
Τσιρνόκ' είν' άκρη τού χωριού.

Ιστορικά τὰ κάστρα τους
Κυτίνο και Πίνδος.
Άγιος Θανάσης εύλογεί
Νέους πού πάν στα ξένα.
Εύαγγελίστρα, ή Παναγιά,
Αρχόντισσά 'ναι και κυρά!
Γιώργος Χασακός

Ό Ήσαϊας έπιασε τò κεφάλι του. Όλη ή μεγαλούπολη και ή ζωή της γύριζε μέσ' τò επαναστατημένο του μυαλό σαν πολύχρωμος πίνακας: Μαύρο, κόκκινο, γαλάζιο, κίτρινο, σκοτάδι, αίμα, γή, ούρανός και θάλασσα.

— Σήμερα στις 23 Φεβρουαρίου, σκέφτηκε κατάπληκτος, γνώρισα τόν άνθρωπο. Έβξω στα πεζοδρόμια. Νιτρέπυμαι πού έχω ένα όνομα και με λένε Ήσαϊα. Άν ήμουν ένα φυτό, θά 'μωνα περήφανος για τόν έαυτό μου. Έζησα, μιά μέρα χωρίς άγάπη κι έγινα μιά πληγή όσος είναι ό κόσμος — αυτό είναι όλο κι όλο. Και δέν ξέρω. Δέν ξέρω τί να πώ...

Μέσα απ' τὰ βάθη της τριχυμισμένης του ψυχής, σηκώθηκε τότε ένας λυγρός — τò θούριο αυτό της νύχτας. Δυνατό, γεμάτο φώς, θρυμματίζοντας τò μέλλον.

και της πατρίδας είμαστε τ' άδάμαστα λιοντάρια κι απ' τò μεγάλο αύριο είμαστε ή αύγή...

Κοντά χαράματα έβγαλε τὰ γυαλιά του. Τράδηξε κι έσκιωσε τò φύλλο απ' τò ήμερολόγιο, έσυρε μιά καρέκλα κοντά του, γδύθηκε και ξάπλωσε στο κρεβάτι. Φωτεινή κι άγρια, με κόκκινα ματωμένα γράμματα, άναθε κι έσθνη μέσ' τò μυαλό του ή ήμερομηνία απ' τò κοιμμένο φύλλο. Φορτωμένοι ήλιαχτίδες, σπιθίζοντας σαν μπριζάντια με χιλιάδες χέρια, διφασμένα χέλη και μάτια κυνηγώντας να φτάσουν ψηλά σ' ένα άνατριχιαστικό ούρανό, ταξίδευαν οι στίχοι απ' τὰ τραγούδια του. Και φωνές, χιλιάδες φωνές σέρνονταν μέσ' τὰ φαράγγια, ούρλιαζαν στις πλαγιές και μυριάδες αντίλαλοι πηδοούσαν στις θουνοκορφές, πέφταν στη θάλασσα και γέμιζαν τούς κάμπους, τρέχαν μέσ' τις πλατείες και τὰ στενά της πόλης χτυπώντας τις πόρτες και τὰ παραθυρόφυλλα τών σκληρωμένων σπιτιών με τὰ άέρινα χεράκια τους:

Σηκωθείτε να βγούμε στους δρόμους...

Παλέψτε, πολεμάτε, μέσα στη φλόγα όρμάτε, γενήτε άστραπή...

Κάτω στην κεντρική πλα-

τεία τού λιμανιού, έβλεπε πεσμένη μπρούμυτα, μαχαιρωμένη, με καταματωμένη τήν έσθήτα της, τή μεγάλη του έρωμένη, τή Λευτεριά. Τριανταφυλλένια, πανέμορφη κόρη. Κι απ' τὰ στενά να τρέ-

μισσοκτάδο, μή καταλαβαίνοντας πού βρίσκεται και τί βλέπει.

χουν να τήν σηκώνουν στα χέρια σ' έναν πολύχρωμο, χιλιόφωνο ούρανό μυριάδες ανθρώπων. Να τήν ανεβάσουν— ν' ανεβαίνει άναστημένη ψηλά, ψηλά...

Έκανε έναν ύπνο γεμάτον έφιάλτες. Δυό φορές ξύπνησε, άνακάθησε στο κρεβάτι και κοίταζε τò δωμάτιο μέσ' τò

Ύστερα πήρε τήν εικόνα τού Χριστού, τήν φίλησε και τήν τρύπωσε κάτω απ' τò προσκέφαλό του. Λαγοκοιμή-

θηκε πάλι ως τò μεσημέρι παραμιλώντας λέξεις απ' τις στροφές τού τραγουδιού του.

... Κι απ' τò Μεγάλο Αύριο είμαστε ή Αύγή... Παλέψτε, πολεμάτε, μέσα στη φλόγα όρμάτε...

(Συνέχεια στο προσεχές)

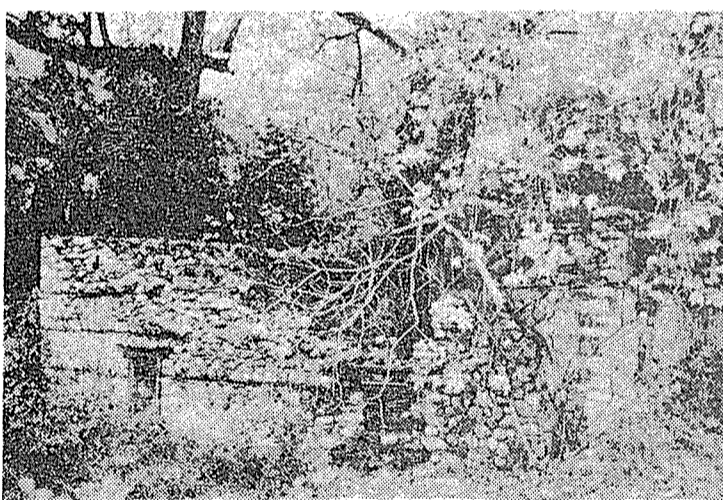
ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

— Συνέχεια από τή σελ. 4.

ραποιώσουν γεγονότα.

Ό όρκος δυστυχώς χάνει τήν ήθική που αξία και γίνε-

ταλιαιπωρούν όσους καλοπροαίρετα μπήκαν στο χορό για να φωτίσουν σκοτάδια, γιατί άλλοι για δέν έχουν για πέρα δώθε, άλλοι τò μροκάματό

ται άμειβή, άνάλογα με τήν προσφορά και ζήτηση. Έτσι αρχίζουν οι έσοκεμμένες άναβολές στις δίνες, πού ή μιά διαδέχεται τήν άλλη, θάσανα... και σκασίλες για τούς δικηγόρους.

Οι άναβολές κουράζουν και

τους χάνουν, άλλοι τή φαιμελιά και ζωντανά μονάχα όλημερίς αφήνουν πίσω.

Κύριοι, αν σεις έχετε πεποίθηση — και λόγους — να πιστεύετε ότι μπορείτε με τήν παρουσία σας να δώσετε λύσεις και περματισμό σε τέτοιες ιστορίες, έγω από τήν αρχή δέν ύπηρεξα άντιρροσίας σ' όσες προσπάθειες κι αν έγιναν, έστω και επί ζημιά μου.

Σας περιμένο και θά χαρώ να σας δώ άνάμεσα σε γέροντες και γειτόνους, σε τούτα τὰ σκοτάδια πού ρήμισαν, για ν' αποφύγουν τὰ μάγκανα, θές από φόβο, θές από ντροπή, διαβάτες δέν περνάνε.

Εύχομαι ή στερνή αυτή προσπάθεια να 'ναι πετυχημένη μην έχει τήν τύχη τών προηγούμενων.

Με τιμή
Παπαδόκης Νίκος
τού Ήλια

«ΚΑΣΤΕΛΛΙΩΤΙΚΑ ΝΕΑ»
Έκδοση
Προσδευτικός Σύλλογος
«ΤΑ ΚΑΣΤΕΛΛΙΑ»
Έβρου 102-104, Τ.Τ. 609
τηλ. 7703239 - 7791528
ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΕΚΔΟΣΗΣ
ΝΙΚΟΣ ΑΣΗΜ. ΜΑΚΡΗΣ
Μαρρασή 21 - Άθήνα
Τηλ. 724703
Τυπογραφείο
Ε. ΣΩΤΗΡΟΠΟΥΛΟΣ & Σία
Υπεύθυνος: Γ. Σούρδης
Κερατσινίου 72 - Άθήνα
Τηλ. 5224728

ΚΑΠΝΑ ΤΕΛΟΣ!

Τò έθνικό προτόν της Έλλάδος, όπως γνωρίζουμε, είναι ό καπνός. Και σε άναλογία τò Καστέλλι για πολλές δεκαετίες ήτανε από τὰ πλέον ύπολογίσιμα καπνοχώρια. Τώρα πέρασε στην Ιστορία ό καπνός για τò χωριό μας. Όστόσο, πρέπει να παραδειχτούμε και είναι σ' όλη τήν περιοχή γνωστό πως ενώ σήμερα προχωράνε για σπουδές παιδιά απ' όλα τὰ χωριά, στα άσχημα χρόνια μόνον για τούς Καστελλιώτες δέν ύπήρχε δυσκολία, ξέροντας πως πουλώντας τόν καπνό θά πληρωνότανε τò δωμάτιο στο Δαδί και τò μαγειρείο τού Ποντίκα. Στ' αλήθεια, πριν δέκα χρόνια και πίσω, ύπήρχε κοπέλλα πού να είχε συγκεντρώσει τήν προίκα της από άλλους πόρους, εκτός τού καπνού; Μέχρι εδώ, βέβαια, είδαμε τήν καλή πλευρά. Θά πρέπει όμως να πούμε πως στους Καστελλιώτες δέν ήτανε άγνωστη ή τακτική Ρομπότ, άπλως διέφερε ή λέξις, τή λέγανε ξεπάτωμα. Για όσους δέν γνωρίσανε τήν δουλειά τού καπνού—οί πολύ νέοι φυσικά—φτάνει να αναφέρω τούτο:

Πήγε Καστελλιώτης σε άλλο χωριό να ζητήσει μιά κοπέλλα για τò γιό του. Άφου έβλεπε περι προίκας, ρώτησε ό πατέρας της νύφης τί δουλειά θά κάνει τò κορίτσι στο Καστέλλι.

— Μπά, τίποτα: Τò Φλεβάρη θά φτιάχνει τις φτιάστρες, Μάρτη και Άπριλή όργωμα, τò Μάη φύτεμα, τόν Ιούνιο σκάλισμα, τόν Ιούλιο και Αύγουστο μάζεμα και όλα στολόγια τού καπνού, τò Σεπτέμβρη τις καπνορίζες και ξύλα στο θουνό, τόν Οκτώβριο και Νοέμβριο σπαρμουδιά με τò ζευγάρι, παμπάκιασμα τò Δεκέμβρη κι ύστερα... θά κάθεται. Κεραμίδα τού ήρθε τού ανθρώπου, άστόσο όμως θρήκε τò κουράγιο και τού λέει:

— Έμένα τò κορίτσι μου είναι μαθημένο για δουλειά, αν πρόκειται να μού τò βγάλετε τεμπέλικο με τόσο καθήσιν πού θά κάνει, να λείπει!

Τέλειωσε ό καπνός λοιπόν, ήρθανε τὰ μεταλλεία και ποίος μās τή λέει πως, τελειώνοντας κι αυτά δέ θά βρεθούμε στην πρώτη δουλειά τών παπατούδων μας, καλλιεργώντας τò μεταξασκόλητρα στο Παλιοκαστέλλι.

Θανάσης Σταματέλος

ΕΛΕΥΘΕΡΟ ΒΗΜΑ

Προς την Δ/ση της εφημερίδας «Κ. Ν.»

Αγαπητά «Κ. Ν.»,

Αφορμή γι' αυτό μου το γράμμα υπήρξε η άψυχολόγητη και συνάμα άστοχη για το χωριό μας απόφαση του Εκκλησιαστικού Συμβουλίου, να γκρεμίσει την αγροτολέσχη.

Επειδή το συγκεκριμένο σκεπτικό και η αιτιολογία, για μια τέτοια ενέργεια, μου φαίνονται τουλάχιστον άνευθυνα, αισθάνομαι επιτακτικά την ανάγκη, μα και την υποχρέωση να εκφράσω μέσ' απ' τις στήλες της εφημερίδας του συλλόγου μας, την πλήρη απογοήτευση και αγανάκτησή μου και να διαμορτυρηθώ για τέτοιου είδους πράξεις των ίθυ νόντων μας.

Σκέφτομαι πόσο δικαιολογημένα είναι τα ερωτήματα και οι άπορίες των χωριανών για την «τύχη» του πρώτου σχολείου του χωριού μας και άργότερα αγροτολέσχης, μουσείου και βιβλιοθήκης. Για την απολύτως και βάρβαρη συμπεριφορά των υπεύθυνων προς ένα παραδοσιακό κτίριο - μνημείο του χωριού μας.

Και καλά, δεν εκτιμήθηκε η σημερινή του προσφορά στο χωριό, μα δεν έγινε σεβαστή ούτε κείνη δεκαετιών ολόκληρων; Η μήπως δεν υπήρξε για χρόνια δόξαλητρα το φυτώριο πολλών σημερινών διαπρεπών επιστημόνων, το κτίριο, όπου όνειρα κι' ελπίδες γεννήθηκαν και αναπτύχθηκαν;

Και τί θα είχαν να μας πούν οι υπεύθυνοι για τον κρυφό και στην ουσία παράνομο τρόπο, που πάρθηκε η απόφαση, χωρίς καμιά ένημέρωση του χωριού και αντίθετα από κάθε θέλησή του;

Η μήπως νομίζουν ότι, οι θέσεις που έχουν υποχρέωση και δικαίωμα να υπηρετούν, καθίστανται τυφλικά του εκάστοτε υπεύθυνου; Είναι λάθος τους και φέρνουν σοβαρή ευθύνη, αν πιστεύουν κάτι ανάλογο.

Σκεπτήτε, αγαπητοί χωριανοί, ότι τα ίδια χρήματα που σπαταλήθηκαν γι' αυτό το σκοπό, θα ήταν αρκετά ν' ανακαινίσουν την αγροτολέσχη και να την μετατρέψουν σε κέντρο πολιτισμού, μόρφωσης και ψυχαγωγίας του χωριού μας. Σ' ένα πραγματικά αξιόλογο απόκτημα για τα Καστέλλια και τους Καστελλιώτες.

Αντί γι' αυτό, σήμερα αντικρύζουμε μια τσιμεντοστρωμένη άχαρη και άχρηστη πλατεία.

Αξίζει άραγε μια τέτοια θυσία για λίγα μέτρα τιμέντο; Και τί θα μπορούσε κανείς να σκεφτεί για ανάλογες ενέργειες; Μήπως ότι έχει χαθεί απ' τους ιθύνοντάς μας κάθε αίσθηση λογικής και καλαισθησίας, κάθε έννοια ανάπτυξης, προόδου και πολιτισμού;

Και πριν κλείσω το γράμ-

μα μου, αναφέρω σύντομα την ιστορία της αγροτολέσχης.

Το κτίριο, όπου μέχρι πριν 2 μήνες στεγαζόταν το μουσείο και η βιβλιοθήκη του χωριού μας, γνωστό σαν αγροτολέσχη, χτίστηκε γύρω στα 1880 απ' τους Καστελλιώτες και λειτούργησε μέχρι το 1933 σαν σχολείο, οπότε χτίστηκε το καινούργιο. Πρώτα σαν μοντάξιο και άργότερα σαν διτάξιο.

Το 1923, με φροντίδες και χρήματα της Εκκλησίας, σε συνεργασία με τον τότε δάσκαλο Θ. Αποστολόπουλο, ανακαινίστηκαν ή στέγη και τα παράθυρα και χωρίστηκε σε 2 αίθουσες. Ταυτόχρονα, έγινε δτάξιο και το 1924 βτάξιο. Το ίδιο το κτίριο χρησιμοποιήθηκε ταυτόχρονα και σαν οίκια του δημοδιδάσκου.

Το οίκημα άνηκε στην εκκλησία, που τότε νοικιάσει στο Δημόσιο, για να το χρησιμοποιεί σαν σχολείο.

Μετά το '33, οπότε μεταφέρθηκε το σχολείο στο νέο κτίριο, έμεινε τούτο να το χρησιμοποιεί η εκκλησία για διάφορες ανάγκες της, κι έτσι έγινε Κοινοτικό Γραφείο, μέχρις ότου μεταφέρθηκε στο σπίτι του Γ. Τσάκαλου.

Γύρω στα 1951 - 52, με χρήματα (250 δολάρια) της Χρυσούλας Βέλλιου συζ. Ίω. άννου Τσαορή και χρήματα της Εκκλησίας (τότε εκκλησιαστικό συμβούλιο ήταν οι Παπαναγιώτης, Αποστολόπουλος Θ., Δρόσος Βέλλιος, Κ. Κόλλιας, Γ. Αθ. Προβιάς) ανακαινίστηκε το κτίριο και χρησιμοποιήθηκε σαν Αγροτολέσχη, αίθουσα προβολής Αμερικανικού Κινηματογράφου, και βιβλιοθήκη μέχρι το '58 - 60.

Η αγροτολέσχη, κάτι σαν επιμορφωτικό κέντρο νέων και ψυχαγωγικό πρόσφερε πολλά την εποχή εκείνη στη νεολαία του χωριού.

Με δασκάλα την κ. Τούλα Γεωργίου, οι κοπέλλες διδάσκονταν καλή συμπεριφορά, βρεφοκαμία, οικιακή οικονομία, κέντημα, πλέξιμο, μαγειρική, ζαχαροπλαστική. Επίσης, Γεωπόνος παρέδιδε μαθήματα Γεωπονικής. Τέλος, σαν κέντρο ψυχαγωγίας των νέων, άφησε αξέχαστα γλέντια στους νέους της εποχής.

Την εποχή εξ' άλλου εκείνη, κινδύνεψε για άλλη μια φορά να ισοπεδωθεί, όταν ο Δεσπότης Αθανάσιος επέμενε να γκρεμιστεί «για νάχει πρόσοψη η εκκλησία». Και σώθηκε με την σταθερή άρνηση και τη σωστή αντιμετώπιση όσων το πονούσαν, και μάλιστα ο Δεσπότης τότε έδωσε χρήματα κι αγοράστηκαν τα πρώτα βιβλία για την αγροτολέσχη.

Μετά το 1960, με πρωτοβουλία του Παπαναγιώτη, απόφαση του Εκκλησιαστικού Συμβουλίου και την βοήθεια όλων των κατοίκων του χωριού μας, ιδρύθηκε το πρώτο και κατά πώς φαίνεται τελευταίο μουσείο λαϊκής παράδοσης.

Αργότερα, ο σύλλογος των εν Αθήναις Καστελλιωτών έμ-

ΣΤΑ ΠΕΤΑΧΤΑ

Είμαι δυστυχώς το δεύτερο κρούσμα:

Ανώνυμοι ή ανώνυμος έστει

ζούμε να μη υπάρξει και τρίτη επανάληψη του θλιβερού περιστατικού.

λε τηλεγράφημα στο Υπουργείο Κοινων. Υπηρεσιών, κατόπιν έγγελλοντας συγχωριανούς. Ανεξάρτητα από το βάσιμο, ή όχι, των καταγγελιών, κάποτε θα πρέπει να μάθουμε να υπογράφουμε και να αναλαμβάνουμε την ευθύνη των όσων καταγγέλλουμε. Ελπί-

Τραυματική είναι ή εικόνα που αντιμετώπιζει ο επισκέπτης του χωριού μας, όταν ανηφορίζει προς την «πλευρά» του πάνω χωριού. Δύο κακότεχνα αγάλματα με φόντο τα παραδοσιακά χαγιάτια και τις πλιθόχτιστες κατασκευές του θυμίζουν την είσο-

δο ενός νυχτερινού κέντρου του Σόχο στο Λονδίνο, ή τους κακόφημους δρόμους του Αμβούργου, που ειδιοποιείται ό ξένος για το τί είδους περιήχηση πρόκειται να επισκεφθεί. Δεν υπάρχει αμφιβολία, ότι μέχρι ένα σημείο, ό καθένας μπορεί να διακοσμήσει το σπίτι του ή το μαγαζί του όπως του υπαγορεύει το γούστο του και τα βιώματά του, αλλά πιστεύουμε ότι και καθήκον των γειτόνων, των χωριανών, των υπευθύνων είναι να καυτηριάσουν την ενέργεια και να φροντίσουν να λείψει ή δυσφημιστική για το χωριό μας άσχη-

πλούτισε τη βιβλιοθήκη του με βιβλία και το 1977 - 78, ό σύλλογος των Φωκίων φοιτητών αγόρασε κι έστειλε άρκετά αξιόλογα καινούργια βιβλία, με σκοπό να βοηθήσει στο στήσιμο πλούσιας βιβλιοθήκης.

Όλη αυτή ή πλούσια ιστο-

τής μόρφωσης, της ψυχαγωγίας, του πολιτισμού.

Δάσκαλοι, διδάξαντες στο πρώτο σχολείο:

1) Καινούργιος Τηλέμαχος (1ος δάσκαλος του χωριού, Παλιοχωρίτης)

2) Παπαευθυμίου Θανάσης

ρική διαδρομή του κτίριου - αγροτολέσχη, έσθησε με μια απόφαση 5 - 6 υπευθύνων γι' αυτό, μελών του Έκκλ. Σ)λίου, για «νάχει πρόσοψη ή εκκλησία», και να κάνουμε καινούργιες τσιμεντένιες πλατείες σε βάρος της λαϊκής παράδοσης, της λαϊκής θέλησης,

3) Παπαγεωργίου Χρήστος
4) Μελισσάρας
ε) Δροσόπουλος Ήλιος
6) Τσαπάγιας Πα ναγ.
7) Αποστολόπουλος Θανάσης και Φουρνέλη Εύθυμία
8) Σταθόπουλος Ήλιος
Εύχωριστώ για τη φιλοξενία Γιάννα Αποστολοπούλου

ΕΙΔΗΣΟΥΝΕΣ

● Ο Γιώργος Άλεξ. Βλαχάκης, το γένος Νικολ. Κ. Κόλλια, τέλειωσε τη Σχολή Ίκάρων (Τμήμα Μηχανικών — Σ.Μ.Α.) με τον βαθμό του Ανθυποαρχηγού. Τα «Κ.Ν.» συγχαίρουν.

● Με τις εισαγωγικές εξετάσεις πέτυχαν: ή Σπυριδούλα ήλ. Κυριαζή, το γένος Σπύρου Κυριαζή, στην Πάντειο ή Νίκος Ι. Παπανικολάου στο Πολυτεχνείο Αθηνών ή Δημήτρης Β. Σκολίκης στη Φαρμακευτική Αθηνών. Τα «Κ.Ν.» συγχαίρουν.

● Στο Ξενοδοχείο ΚΑΡΑΒΕΑ, ό Κώστας Ι. Κυριαζής και ή γυναίκα του Μαίρη παρουσίασαν δείγματα της δουλειάς τους: νυφικά διαδήματα, άνθοδέαμες κλπ., από τεχνητά άνθη. Τα «Κ.Ν.» εύχονται καλές δουλειές.

● Τόν Δεκαπενταύγουστο, το χωριό γέμισε κόσμο και στο πανηγύρι, στις 23, υπήρξε πραγματική κοσμοπλημμύρα. Έγινε καλό γλέντι με τρείς «κομπανίες» οργάνων, αλλά υπήρξαν και τα δικαιολογημένα παράπονα.

● Από την 1η Οκτωβρίου ό Ίάκωβος Λεοντιάδης και το ΤΡΙΟ ΓΚΡΑΝΤΕ, με ένα ποικίλο μουσικό πρόγραμμα και με φθηνές τιμές μάς περιμένουν για διασκέδαση, στην Ταβέρνα ΜΠΑΓΓΙΑΣΟΝ στην Νίκαια — τηλέφωνο 4950178.